

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 7.

Ottende Session.

6te Møde.

Tredagen den 5te Decbr.

(Forts.)

Bregendahl: Ved en Sag af denne Bessaffenhed, hvor der handles om Gagen for nogle enkelte Embedsmænd, skal jeg ikke indlade mig paa nogen lang Discussion, fordi det Resultat, hvortil man kommer, væsentligt maa beroe paa et Skjøn, og der vanskeligt kan opstilles bestemte Grunde, hvorefter man under en saadan Sags Forhandling kan sige, at saaledes bør Gagepositionerne være, kan sige, om denne eller hiin Gage skal være saa meget lavere eller saa meget høiere; men den eneste Regel, man i saa Henseende kan have, det er at see hen til de Stillinger, som med Hensyn til Lønningen staae i et analogt Forhold til hinanden, og forsaavidt den ærede foregaaende Taler anførte et Par Puncter i saa Henseende, skal jeg tillade mig i den Anledning at meddele nogle berigtigende Oplysninger. Det ærede Medlem hentede først en Analogi fra Loven om Lønningen for Lærerne ved de lærde Stoler, navnlig fra Forholdet mellem den højeste Gage for en Overlærer og Begyndelsesgagen for en Rector, og han gik ud fra, at da disse to Gager vare lige høie, saa burde ogsaa Begyndelsesgagerne for Medlemmerne af Høiesteret være lige med den højeste Gage, der er tillagt Dommerne i de Retter, hvorfra Høiesteret i Almindelighed rekrutteres, nemlig begge Overretterne og Kjøbenhavns Criminal- og Politiret; men der er i saa Henseende en factisk Urigtighed tilstede, som

den ærede Taler ikke har været opmærksom paa. Det er nemlig vel sandt, at den højeste Gage for en Overlærer er lig Begyndelsesgagen for en Rector, men Rectoren har tillige Friholig, hvilken er et ikke ubetydeligt Emolument.

Forsaavidt den ærede Taler derhos bemærkede, at det var urigtigt, at Pensionsloven var given, førend Lønningslove bleve vedtagne, skal jeg give ham Ret i denne Bemærkning i sin Almindelighed, men paa denne Sag kan denne Omstændighed ingen Indflydelse faae, fordi Pensionen for de Embedsmænd, hvorom der her er Tale, i det Mindste tildeels er bestemt ved selve Grundloven, og en Pensionslov saaledes ikke her kan faae Indflydelse.

Forsaavidt den ærede Taler dernæst reiste det Spørgsmaal, om det nuværende Antal af 12 Høiesteretsassessorer ikke kunde indskrænktes, saa troer jeg ikke, at dette Spørgsmaal kan tages under Overveelse uden i Forbindelse med en Omorganisatiøn af Retten; thi efter den gjældende Lovgivning skulle altid 9 Medlemmer være tilstede og deeltage i en Doms Afsgjælse, og da Proceduren er mundtlig, saa kan det ikke gaae an, at der, naar nogen af de tilstedeværende Assessorer faaer Forsald, indtræder en anden i Retten, der ikke har været tilstede fra Sagens Begyndelse. Naar saa Mange altid skulle være tilstede, er det vistnok nødvendigt, at der er 2 eller 3 flere end det mindste nødvendige Antal, for at Retten, naar nogle faae Forsald, dog kan være istand til at fungere med det lovbestemte Antal, og at saadanne Forsaldstilfælde kunne møde, maa man forudsætte, især da de fleste af Høiesterets